

Obrazovni sistem je daleko najznačajnija institucija svakog društva. Među dječjim klubovima naša se prvi put zaljubila, stekla prijatelja ili ispravno usprotivila autoritetu. Nesprorno, u istim dječjim klubovima svi smo naučili i da -itamo, ra-unamo i pišemo, ali je za većinu to prošlo neprimetno. Nedostajalo je duha, ushićenja u prvom -itanju Bukvara, istog onog leptirastog ushićenja koje su svakog jutra izazivale neke krupne crne oči iz treće klupe do prozora...

U mom slušaju, to ushićenje nije izostalo. Na mom putu, Petnica je, kao institucija van nivoa redovnog školovanja, bila značajna bar jednakog onome koji je imala i gimnazija. Prvi timski projekat, prvi rad, prvi put iskrena jedinstvo se ponekad mora odspavati i van ra-unarske učionice... Zatim prvi drugi timski projekat, prvi sledeći, i tako u beskraj - inspiracije nikada nije nedostajalo. Seminar je mom svakodnevnom životu i van Stanice dao novu dimenziju, nove ciljeve, veće ambicije i iskrene prijatelje sličnih utisaka. Petnica je učinila mnogo, ali jedno se jasno izdvaja: iako mala i sa

samo jednim uskim putem koji vodi do njenih kapija, Stanica pružila inače nedostupnu perspektivu svim svojim polaznicima. Možda i najvećeg mana redovnog obrazovnog sistema u Srbiji je u nedostatku i nedostupnosti informacija o prilikama koje neiskorištene uvekaju na mlade, zanesene umove. Petnica, samom strukturom svojih polaznika, saradnika i vodja seminara, obiluje ovim informacijama. Ja ovaj tekst pišem sa Jejl. Predlog da konkuriram na Jejl sam dobio u Petnici, na seminaru matematike od saradnice sa fizike, pod "pe-urkom". I, ma koliko to i dalje (emotivno) ne želeo da priznam, ja, sa nešto drugom grupom ljudi, studiram u jednoj tek nešto većoj, lakše pristupačnijoj i poznatijoj "Stanici". Pola tri je po ponoći, tek sam danas uspeo završiti ispite, i opet se pred mojim očima bele stolovi neke ra-unarske učionice. Zvuči poznato? Kao i prava, i ova "Stanica" daje širu perspektivu, -ini ljude svesnijima i pruža nebrojene prilike za dalji napredak.

Lazar Krstić, Yale Univ., USA

=====

Dragi moji Petničari,

Svaki put kad me neko pita otkuda da dodjem baš u Veliku Britaniju i šta je to uticalo da se opredelim za nauku iako sam lekar, odgovor pronadjem iznenađujuće lako. Za prvo je odgovoran moj tata. Od kako sam u prvom razredu osetila sve -ari obrazovanja, nije propustio ni jednu priliku da napomene kako bi trebalo da učim engleski, jer se u mojoj školi tada učio ruski, a malo kasnije smo se apgređivali sa nemačkim. Za potonje je odgovorna Petnica i vi - Petničari. Ko nije probao trećnje sa stabla ispred velike labe i lubenice hladjene u Banji (pogotovo pre večere), taj ne zna šta je uzitak. A ko nije došao

nauku na našu na-inu koji se nauka može dovesti u Petnici, taj zaista teško može da razume naš koji o njoj (Petnici, ali i petničarima) uvek priamo sa toliko nostalgije. Na mom prvom boravku u stanici još one 1993, prvo što nam je domačin rekao posle dobrodošlice, bilo je: "... i pronadjite našu kako da pišete cifre tako da ih pišete u brzini nikada ne pomećete..." Ovo je, svaka -ast ra-unaru, ostala jedna od najvrednijih lekcija u mom školovanju. U Petnici sam shvatila da je najlepši posao na svetu - misliti, a da ono što je najvažnije za dobre ideje, motivacija i entuzijazam, dolaze pre svega od onih koji sa vama dele istu klupu i sobu. Da se super eksperimenti mogu izvesti u sopstvenoj bašti. Da predavači, profesori velikih fakulteta, nemaju odgovore na sva pitanja i da je vam osim naučnih -injenica podeliti i fotografije sa jezera (ili poslati iste ako vi ne želite tako blizu). Zbog toga vi i nikada nisam imala strah ni pred jednim profesorom. Samopuzdanje koje sam stekla za tih desetak godina redovnih dolazaka u stanicu pomoglo mi je više od desetak hiljada pročitanih stranica literature. Kad sam otišla u svet, postalo mi je jasno da bi taj svet zapravo bio zastrašujuće mesto da toliko vremena nisam provela u selu 7 km udaljenom od Valjeva. Beskrajno sam vam zahvalna. Zaista je sreća, i ogromna -ast, biti deo vas. A vama koji ste budući polaznici pomalo zavidim što ćete sve ovo (i mnogo više) tek proživljavati.

Veliki, topli pozdrav,

Marija Sajić, King's College, London, UK

